

Afirmar que el nostre sistema de convivència està basat en els paradigmes democràtics és una forma ingènua de qualificar una cosa que cada vegada es distancia més d'aquells valors que són el vaixell insígnia de l'esmentada forma d'organitzar una societat. Sense intentar exigir una perfecció absoluta, ni fer demagogia barata construint un món irreal, podem afirmar que avui la sobirania popular viu segrestada pel poder polític? Sincerament, crec que sí.

No ens ve de nou el comentari referit a que el programa proposat pel partit polític guanyador, de manera tan contundent, en la passada convocatòria electoral és foc d'encenalls.

Pràcticament cap decisió presa des que són al govern té res a veure amb les propostes inicials. Crec que la immensa majoria dels seus votants han de sentir-se profundament decebuts amb l'engany a què han estat sotmesos. I no considere ètic això del silenci davant el vot incondicional o ideològic.

Són moltes les persones que estan patint les conseqüències de les seves decisions. Amb el vot dels electors han aconseguit fer-se amb el govern i, en conseqüència, utilitzar el corró que suposa la majoria absoluta per actuar de la manera que ho estan fent. És a dir, prenent decisions i acords contraris als que van proposar en la campanya electoral a la societat civil.

Escuden aquest procedir argumentant que l'actual crisi econòmica els està obligant a prendre decisions contràries als continguts programàtics que van alimentar les seues propostes en els passats comicis.

Però, passa que les seues decisions també influeixen en totes aquelles persones que no vam optar per la seua candidatura. Un cop al poder, les resolucions que prenen les patim tots els ciutadans, independentment de l'opció política escollida.

Com a conseqüència d'això, la situació real és una inacceptable i interessada presa d'injustes mesures que afecten, de manera molt especial, a les classes menys afavorides. Mesures que s'allunyen clarament de les propostes electorals i que, sense el nostre consentiment, se senten en el dret de prendre. I a sobre, aquest procedir ens el presenten com legítim i salvador del nostre futur. És això decència? És aquesta la manera de regenerar la classe política?

Ens diuen que no poden fer res més i que aquest esforç que avui ens demanen, des d'una dubtosa legitimitat, és el camí adequat per salvar el nostre futur. Per què decideixen en contra dels desitjos

de la immensa majoria de la ciutadania?

Avui, dóna la sensació que la democràcia s'ha convertit en un peculiar *'despotisme il·lustrat'* on el poder econòmic decideix i el poble es mou en el miratge de la decisió, ja que en realitat l'únic que fem és votar perquè ells puguin legitimar les seues accions. Per cert, sempre encaminades a afavorir, en primer lloc, a aquesta minoria que maneja tot l'assumpte més enllà de democràcies i altres pràctiques a l'ús. Després, sempre després, deixen les sobres, camuflades en benestar social, per a la majoria de la població civil que validem tot el procés. Primer el negoci, després la resta.

Davant aquest fet, em vénen al pensament un cúmul de preguntes a les que no trobe una resposta convincent i satisfactòria. Preguntes com ara ... Per què decideixen unilateralment el nostre futur persones que van oferir una cosa i després fan una altra? Per què hem de considerar que un suïcidi per desnonament és menys important que salvar un banc? Per què les persones perden la feina, famílies senceres pateixen i, mentrestant, els que van utilitzar l'engany, avui decideixen reformar el món laboral contribuint a que aquest drama siga més insuportable? Per què hem d'assumir que les úniques fórmules vàlides per eixir de la crisi són les proposades per uns polítics que han segrestat la voluntat dels ciutadans? Per què es desmantellen els èxits socials de tants anys d'esforç? On són la Sanitat i l'Educació públiques de qualitat que havíem aconseguit gràcies a l'esforç de molts professionals que avui estan totalment desmotivats i indignats per unes decisions políticament injustes?

I la pregunta del milió, on són els diners, els nostres diners, robats, malgastats, malbaratats, dilapidats, ..? On són els delinqüents causants de tal canallada? ... Els privilegis, són els privilegis.

Reconeixent xicotetes excepcions -i recalque això de *'xicotetes'*-, crec que la classe política actual s'ha guanyat a pols el rebuig de la immensa majoria de la ciutadania. Ells, segueixen entenent l'ofici de *'polític'* des de plantejaments erronis, basats en interessos personals, afany de notorietat i protagonisme. Això de *'ho faig per vocació i ajuda a la col·lectivitat'* és una fal·làcia, al marge d'algunes excepcions.

Realment l'ofici de polític, com qualsevol altra activitat professional, ha d'estar adequadament remunerada, però ... si fos realment així, per què realitzen la seua activitat sustentada en uns privilegis molt superiors a la resta dels treballadors, fins i tot, dels que presenten un currículum molt més categòric que el de molts polítics? Per cert, què currículum especial o titulació se'ls ha

exigit a la immensa majoria de dirigents que avui ocupen llocs destacats en institucions públiques només pel sol fet d'eixir elegits en una *'llista tancada'*?

Exposant una opinió que considere compartida per molts ciutadans, he d'afirmar que els polítics actuals, siguen del matís ideològic que siguen -reitere el meu respecte i admiració cap a tots aquells que no se senten involucrats en aquesta apel·lació-, no estan preparats per aconseguir un futur millor per tots. Segueixen nedant en aigües contaminades per la singularitat amb la qual perceben l'ofici de polític (privilegis, consideració, despatxos, dinars de treball, consellers, secretàries, iPads's de regal, en alguns casos, pagues vitalícies, ...).

Tot i que les veus crítiques a aquest escrit, el titllaran de populista, com he dit al principi, no pretenc fer demagògia. Els polítics són necessaris. Necessitem persones que gestionen les nostres il·lusions i benestar. Però no podem seguir suportant i patint aquells que utilitzen la política per al foment de la seua particular manera d'entendre l'autoestima, amb l'acaparament privilegis en el seu propi profit i l'ús del sufragi universal per colar-se a l'estament dirigent de manera fraudulenta, és a dir, amb l'engany.

Avui, necessitem més que mai fer de l'educació pública el principal bastió perquè els governants del futur realment dignifiquen el seu ofici. Mentrestant, haurem de seguir cridant, encara que ens ratllen d'innocents, utòpics i insensats, allò de *'no ens representen'* mentre seguim vivint en aquest estat crític d'injustícia.

Senyores i senyors polítics, prou! A qui corresponga, convoquen eleccions, ja! Si no ho fan segurament serà perquè primer són els seus interessos electorals per sobre de l'interés general. Diguem la veritat, presenten les alternatives solidàries, adequades i justes a la crisi i demanen el vot per les seues propostes basades en la realitat del moment. Així, el poble, la societat civil, tindrem la possibilitat de validar, amb la veritat per davant, amb llistes obertes, els representants que considerem més convenients per procurar un futur millor, més just, més tolerant, més sostenible, per a totes i tots.

Artur Álvarez i Boix (c) novembre de 2012.